

Лия Томас

защо

НИКОГА

няма

да се

СРЕЩНЕМ

enthusiast
Teen's Books

Лия Томас
ЗАЩОТО НИКОГА
НЯМА ДА СЕ СРЕЩНЕМ

Leah Thomas

Because You'll Never Meet Me

Copyright © 2015 by Leah Thomas

Together with the following acknowledgment: This translation of *Because You'll Never Meet Me*

is published by ENTHUSIAST by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved

Лия Томас

ЗАЩОТО НИКОГА НЯМА ДА СЕ СРЕЩНЕМ

© Мариана Христова, превод, 2017

© Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2017

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017

Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс

енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-242-7

Лия Томас

защото
НИКОГА
няма
да се
СРЕЩНЕМ

Превод от английски *Мариана Христова*

enthusiast
| Teen's Books

София, 2017

1.

ЛАЗЕРНИЯТ ЛЪЧ

Мой скъпи колега отшелнико,

Казвам се Оливър, но хората, с които се запознавам, обикновено по-късно започват да ме наричат Оли. Но предполагам, че ти няма нужда да го правиш, защото по всяка вероятност никога няма да се срещнем.

Никога няма да мога да дойда до там, където живееш ти, защото моето отшелничество до голяма степен се дължи на това, че имам смъртоносна алергия към електричество. Това ме лишава от възможността да върша много неща, но хей, всеки с проблемите си, нали така?

Мисля, че е жалко, задето никога няма да се запознаем, защото не съм *съвсем* скучен. Например, нямам равен в жонглирането с вилици. Страхотен съм в калиграфията на канджи*, а освен това мога да издялам от парченце бор каквото пожелаеш – е, стига ти да искаш да е от бор. Доктор Обърн-Стаж (наистина се казва така, кълна се) е много впечатлен от бързината, с която мога да изброя всички кости в човешкото тяло, от кокалчето на най-грозния пръст на крака си до челната кост над очите си. Книгите, които съм изчел, са повече от космите на главата ми и ми остават само няколко месеца до овладяването на гlockеншпила (това, ако не знаеш, е металният и по-як батко на ксилофона). Знам какво си мислиш, но ще се изненадаш до каква

---

* Китайски йероглифи, които се използват в съвременната японска писмена система. – Бел. прев.

степен самотният живот в гората може да накара човек да оцени глокеншпила.

Но да забравим всички тези неща. Най-интересното за мен е това, че чезна от любов.

Нямам предвид всички тези поетични дивотии как някой бил обзет от порив да пише името на някое момиче в тетрадките си или да го дълбае в чинове или дървета. Не говоря и за серенади на лунна светлина, защото дори и котката ми, която не спира да хрипти, пее по-добре от мен.

Искам да кажа, че ако проявя желание да бъда близо до това момиче – Лиз, така се казва – при нормални обстоятелства, може да умра. Ако някога поискам да я заведа на – не знам – *вигеозала* (нали така наричате онези загадъчни места, стените на които са покрити с електронни игри?), в мига, в който вляза в помещение, пълно с неонов светлини и забързани стимулатори, ще рухна и ще получа пристъп, какъвто не си виждал. А може и аз да не видя повече – ако си ударя главата прекалено силно.

Мисля, че когато казват „чезне от любов“, повечето хора нямат предвид това, колега отшелнико.

Ако заведа това момиче на кино (а много ми се иска – какво е усещането да гледаш филм?), жуженето на прожектора зад нас ще накара клепачите ми да заиграят. Пищенето на телефоните в джобовете на останалите зрители ще ме накара да се почувствам така, сякаш в слепоочията ми се забиват смарагови пикели, а слабите светлини над главата ни ще изгорят ретината ми и ще пробият в нея бели и златни петна. Може дори да си глътна езика.

Но някъде прочетох, че хората, които получават епилептични пристъпи, всъщност не може да си глътнат езика. Само че *могат* да го прехапят. Един път, след голям припадък, зверски си прехапах моя и се наложи Обърн-Стаж да направи седем шева отгоре и пет отдолу, за да може да

зарасне после. Две седмици и повече сновах из къщичката ни и дрънках неща като: „Ко саа?“ и „Да, моа“, докато мама просто ме гледаше и клатеше глава раздразнена.

Мама винаги е раздразнена. Лицето ѝ е сбърчено почти през цялото време, особено около очите, дори когато се усмихва. Мисля, че за това съм виновен най-вече аз. Никога няма да ѝ спомена за това, защото мисля, че ще се разстрои, че съм забелязал, и тогава може пак да се заключи в гаража за един-два дни, а този път може да е дори за по-дълго.

Мама е невероятна, но напоследък имахме няколко лоши дни – дни, в които нито аз, нито тя не можем да се порадваме на зимното слънце. Тя ме гледа как пиша това писмо на светлината на свещите и навярно се чуди дали изобщо ще можеш да го прочетеш. Според нея съм имал почерк на пиян доктор. Веднъж попитах доктор Обърн-Сташ дали няма желание да пийне малко контрабанден алкохол (нали това трябва да пият хората, когато са в гората?) и да ми напише сонет, за да мога да сравня неговия почерк и моя, но той просто се подсмихна зад козята си брадичка и ме потупа по рамото.

Но за какво говорех?

За Лиз ли? Сигурно, защото така прави човек, когато чезне от любов. Първият страничен ефект е неконтролируемо бълване на думи.

Когато Лиз е наблизко, ми се струва, че наоколо няма нищо друго! Тя се подсмивва и ме поднася, както в онзи ден, в който я срещнах за пръв път в гората, и тогава си мисля, че може би всичко с мен ще се оправи, че може би все пак не полудявам. Защото Лиз ми каза, че никой не бива да съобщава болестта си преди името си. А аз ти казах първо името си, колега отшелник!

Но... Лиз вече почти не идва, така че...

Ако не трябва да говоря за нея, съжалявам!

Родителите на Лиз са социални работници и според нея аз страдам от някакъв синдром на дефицит на вниманието, защото понякога мислите ми се отклоняват от мозъка и тогава само плещя, плещя, плещя.

Но разкажи ми за себе си! Твоят проблем какъв е?

Мама не иска да ми каже къде смята да изпрати това писмо. Казва само, че Обърн-Сташ познавал друго дете някъде там, няколко години по-голямо от мен и със свои собствени чудновати медицински проблеми. След всичко, което се случи с мен тази година, смята, че ще ми се отрази добре, ако мога да си говоря с някого. Според нея имам нужда от помощ, но преувеличава. Все пак не съм спрял да се храня – понякога на човек просто не му се яде сандвич с риба тон. Това не означава, че съм болен. Или поне не по-болен от обикновено, защото колко по-болен може да бъдеш от това да страдаш от алергия към електричеството?

Колкото до това, ще се опитам да ти го обясня, но ако ме попиташ *защо* съм алергичен към електричеството, просто ще вдигна ръце и ще въздъхна. Винаги съм бил такъв. Това е най-голямата загадка в моя край.

Може пък да е нещо, свързано с някоя свръхсекретна лаборатория! Това е само хипотеза, при това не е породена само от факта, че съм чел „Франкенщайн“ в крепост от одеяла по време на гръмотевични бури, когато бях впечатлително десетгодишно хлапе. Половината супергерои, за които съм чел, от Капитан Америка до Хълк и Върколака, се сдобиват с интересни способности, след като стават обекти на опити в лаборатории.

Знаеш ли, мисля, че това, да си експеримент, звучи далеч по-добре от това, да си болен.

И така, ето я работната ми теория: може би доктор Обърн-Сташ се е запознал с твоите родители в някоя секретна, абсолютно тайна лаборатория? Може би същата, в която моят баща е получил радиационно отравяне!

Защото, разбираш ли, аз имам доказателства, с които да подкрепя хипотезата си. Не знам много за баща си. Но знам, че е бил някакъв доктор или *учен*, защото мама държи лабораторната му престилка в гардероба си. Един път, когато бях на седем или там някъде, се промъкнах в стаята ѝ с намерението да открадна ключовете от бюрото ѝ (понякога тя ни заключва в къщата, но аз наистина исках да изляза, защото сезонът за лов на щурци беше в разгара си), но тя спеше дълбоко, покрита с износена бяла престилка като с одеяло. Видях това и спрях да търся ключовете.

Мама не иска да ми каже дали съм прав за лабораторията или за татко – каза само, че бил болен, преди да умре. (Предполагам, че не е било *непременно* радиационно отравяне.) Аз обаче съм професионалист в подтикването на хората да говорят, колега отшелник. С годините съм опитал какви ли не тактики, за да ѝ изтръгна истината. Тези тактики включват, но не се ограничават до:

а) ненадейно изскачане иззад стола ѝ и пронизителен вик: „Койемоттатиини?!...“

б) чакане в тъмния килер, докато тя влезе за брашно, на който етап надавам едва чут стон: „Какво за... лабораторията?“

в) Продължително печално мусене (само театър, кълна се) с най-блестящите от сълзи кротки очички, които си виждал някога.

Мама обаче е непоклатима. Обичайният ѝ отговор на всички тактики е да завърти очи, но от време на време ме потупва по главата. Когато съм в килера, просто затваря вратата и ме оставя там.

Затова не знам кой е баща ми, но знам, че ѝ липсва. Ако ѝ липсва така, както на мен ми липсва Лиз, тогава нищо чудно, че заключва вратите.

Може би в твоето писмо ти ще ми разкажеш всичко, което

знаеш за лабораториите, защото току-що пак се опитам да измъкна нещо от мама, а тя ми каза да си сядам на бюрото и за бога, по изключение да се придържам към темата. Но как? Никога досега не ми се е налагало да се придържам към темата. Когато живееш съвсем сам в борова гора, няма причина да не скачаш от една тема на друга. Тук никога няма никой, който да ми каже да млъкна.

Искам да кажа, освен пощальона и още няколко души почти никой от местните не ме е виждал. Лиз ми каза, че според някои хора моята къща наскредед гората била градска легенда! Иска ми се да можех да отида до града и да им покажа кое какво е.

Но покрай едната половина на дългата ни алея за коли, отдясно, минава електрическа жица и оранжевите филизи, които висят от нея, никога не ми позволяват да мина отдолу. Тези малки кичури светлина с цвят на мандарина веднъж ме събориха от колелото и ме запратаха с главата напред в дънера на едно дърво.

Ако трябва да говорим по същество, това, което ми има, е нещо повече от алергия. Понякога прилича на взаимно отблъскване или нещо такова, както когато допреш два магнита с еднакъв заряд един до друг и те се запращат взаимно в противоположните страни на масата. Това не ти ли звучи като история от някой комикс? Неустоима е, нали?

Мама казва, че не се изразявам както трябва. Намръщи се на частта с лабораторната престилка, но не я зачеркна, а после прочете за отблъскването и ми напомни, че моята болест е на практика като човешки език: на повечето хора им е трудно да я преглътнат.

Епилепсията на практика означава, че електричеството в мозъка ти не е в ред. Много хора страдат от този проблем, но той не превръща повечето от тях в отшелници.

Да страдаш от епилепсия, означава, че от време на време получаваш пристъпи... ъъ, епизоди, в които целият се тресеш. Аз си мисля за тях по този начин: главата ми се заклещва в нещо, а след нея и цялото ми тяло. Това е като заекване, но това, което се опитва да излезе, а не може, не са думите ми – това съм аз, целият. От главата до петите просто заеквам. А по-късно изобщо не мога да си спомня какво съм искал да кажа – остава само пулсирането в слепоочията ми, подутият език, загубеното време и умора, която е толкова огромна, че никога повече не искам да помръдна.

Изчел съм *тонове* брошури за епилепсията. Мама ги носи от клиниката и двамата ги преглеждаме заедно. Чел съм, че някои хора получават епилепсия чак след тежък удар по главата, като от автомобилна катастрофа. Други започват да получават пристъпи като страничен ефект от някоя болест или от злоупотреба с алкохол.

Но някои хора просто имат лош късмет. *Вж. също:* мен.

Освен това точно от брошурите разбрах за аурите, когато бях някъде към шестгодишен.

– Преди да получат пристъп, много хора усещат, че пристъпът е предстоящ. Това чувство се нарича аура. – А „предстоящ“ означава „скорошен“. – Горе главата, Оли! Това е важно.

– Не може ли да излезе навън?

– Първо домашното. „По време на аура болните може да изпитат остро сетивно разстройство.“

– Всички тези думи истински ли са?

– Означава, че сетивата на много хора започват да се разбъркват преди припадък, Оли. Може да усетят в устата си вкус на черен пипер...

– Бих предпочел да усетя вкуса на сладолед.

– ... или да подушат мирис на сярa. Или може би започват да виждат света по различен начин. Мисля, че това последното ти е познато.

Навън в двора ли бяхме, или вътре, до кухненския прозорец? Не помня. Но си спомням, че мама стисна ръката ми, а аз стиснах очи.

Да, наистина виждам нещата по различен начин, колега отшелник. Не мога да погледна към *нищо* електрическо, без да видя цветни петна. Зрението ми сякаш измерва електрическите потоци на спектър или нещо подобно. Ако заслепяването от многоцветни неясни електрически петна се дължи на аура, значи имам постоянна аура. Тя никога не изчезва. Направо е безсмъртна. *Дракула-аура*.

Мама казва, че за пореден път почти съм се отклонил от темата и че трябва да се съсредоточа. Кълна се, че в последно време повтаря само едно: „Оли, спри да се мусиш! Оли, изяж си сандвича с риба тон!

Съсредоточи се!“

На теб някога казват ли ти да се съсредоточиш? Какво изобщо *значи* това? Когато мама или Обърн-Сташ казват: „Съсредоточи се, Оливър!“, аз се опитвам да оформя мислите си във формата на лазерен лъч. Виждал съм лазерни лъчи на кориците на любимите ми научнофантастични книги. Дори съм ги рисувал. Обикновено рисувам това, което ми показва аурата ми, когато погледна към нещо електрическо: портативно радио, от което се изстрелват жълти лъчи, фарове, от които изригват слънчеви проблясъци. Наистина е яко да гледам електричеството, преди да ме събори на земята.

Всички машини за ЯМР*, които съм виждал по времето, когато мама и Обърн-Сташ още ме опаковаха в гумени дрехи и ме влачеха по болниците, бяха обвити в шалове от златиста светлина, от която получавах ужасно главоболие. Рентгеновите лъчи изпускат наситени алени пръстенчета. От флуоресцентните лампи се излъчва сребриста мъгла, която се носи надолу като блестящ спрей. Електрическите контакти? От тях излизат кръгли бяло-сини конфети. Работещите ба-

---

* Ядрено-магнитен резонанс. – Бел. прев.

тери са като малки спирали от бронзово сияние, което се разбива до сиво, когато се изтощат. Всяка отделна машина излъчва своя собствена цветна енергия и всяка една от тези енергии предизвиква пристъпите ми – абсолютно всичко електрическо.

Знам, че ти казвам нещо, което е трудно за преглъщане. Но за мен е съвсем истинско. То е причината да съм отегчен, но не и отегчителен. Причината да живея тук съвсем сам.

Поне когато идваше Лиз, можех да се държа така, сякаш съм нормален, като нея. Слушах я как говори за училище и се чувствах почти като момче, което може да отиде там с нея, да праща есемеси в час, да пише есета, а по-късно да се качи на автобуса, да се върне у дома, да се просне пред телевизора и да яде храна от микровълновата. (Тези неща звучат *вълшебно*, колега отшелник.)

Аз обаче никога не съм поглеждал директно към телевизор – това навярно ще накара мускулите ми да се загърчат неконтролируемо само след секунди. Телевизорите са изпълнени с неприродна светлина и природен цвят, с цяла миазма от шумове. Казват ми, че всички хора мислят така за всички телевизори. Не съм убеден, че го вярвам. (Мисля, че анимационните филмчета много щяха да ми харесат.)

Ами моторните превозни средства! Трудно ми е да ги виждам, защото могат да енергия около тях е черен като катран. Не мога да ти кажа какъв цвят е пикапът на мама – всеки път когато застана до прозореца на спалнята си и проследя с поглед как се отдалечава, е обгърнат от мъглявина, която погледът ми не може да пробие.

Най-любими са ми онези електрически предмети, които сякаш са залепени за хората, предметите, които ми показваше Лиз: телефони, музикални плейъри, лаптопи. Когато са включени, цветовете им отскачат от кожата на ползвателите им. Телефоните придават на лицата, до които са притиснати, блестящ зелен оттенък. Слушалките за глава покриват уши-

те с бледозелена утайка. Но най-хубави са лаптопите. Ивици светлина следват движенията на пръстите по клавиатурата, като дълги стръкове трева.

Може би се чудиш дали се оплаквам, или не. И аз не съм сигурен. Мама казва, че начинът, по който виждам нещата, звучи красиво. Аз обаче не съм сигурен, че избухването на дъги пред погледа ми си заслужава изпичането на мозъчни клетки. Не е никак красиво – когато съм на пода, текаат ми лиги, хриптя и се треса целият.

Какво казвах за лазерните лъчи?

Ще се опитам да ти изпратя историята на живота си с такъв лъч, толкова пряко, колкото успея. Тези писма ще бъдат моята автобиография. Ако не искаш да ги четеш, няма нужда, но ако ти ми напишеш своята история, ще го оценя. По тези места човек може и да се удави от скука. И моля те, не ми казвай, че хората могат да се удавят и в един инч вода. Знам. Просто се изразявам образно! Само се опитвам да ти обясня, че наистина е *много* скучно.

Особено сега, когато Лиз може никога вече да не се отбие да ме види.

За това ще ти разкажа по-късно, защото мама казва, че добрите автобиографии били линейни, като живота. Тоест, трябва да ти разкажа за живота си като две-тригодишен, преди да ти разкажа за живота си като по-голям.

Това е хубаво. Не мисля, че искам да говоря какво е усещането да чакам навън, на прашната алея, а Лиз да не идва с колелото си по нея усмихната. Дори когато не идва с колелото си по нея намръщена. Когато изобщо не идва с колелото си по нея и аз просто се вирам все в същите стари северноамерикански борове както винаги и вдишвам все същата стара миризма на празнота и мъзга, докато навън се стъмни.

Първо искам да се уверя, че съществуваш. Нямам търпение да получа писмо от теб, колега отшелник! Съмнявам се

да съм направил и половината от нещата, които си направил ти. Бих се отказал от цялата си дарба на гlockеншпила, само да можем да вляза в интернет. Или да се кача на училищен автобус, или да усетя как работи климатикът. И ти ли си свръхчувствителен към електричество?

Мама казва, че петнайсет листа, изписани от двете страни, са достатъчни да уплашат всекиго и да го накарат да се държи настрана, затова ще спра тук, на страница дваисет и осма.

Пиши ми скоро. Тук става скучно. Споменах ли за това?

~ Оли Оли Прав-и-свободен

П.П. Ето ти тийзър, за да поискаш да прочетеш автобиографията ми: вече съм *умирал*.

Лия Томас
ЗАЩОТО НИКОГА НЯМА ДА СЕ СРЕЩНЕМ

Превод *Мариана Христова*
Редактор *Христина Мираз*
Оформление на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Първо издание.

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 21,5

ISBN 978-619-164-242-7

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20

тел. 02/ 943 87 16

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „РОПРИНТ“ ЕАД

Има тайни, които могат да споделиш само с непознат...

Оли и Мориц са най-добри приятели, но никога няма да се срещнат. Оли страда от опасна за живота алергия към електричеството, а слабото сърце на Мориц изисква пейсмейкър. Ако някога се срещнат, и двамата могат да умрат. Двете момчета живеят като изгнаници от обществото, но чрез писмата, които си разменят, помежду им се установява силна връзка – спасително въже в мрачни времена: когато единствената приятелка на Оли, Лиз, го изоставя, а Мориц се бори с грубиян, решен да го унищожи. Но когато Мориц разкрива ключа към общото им, злоещо минало, започнало преди години в загадъчна германска лаборатория, приятелството им е изправено пред изпитание, което нито единият, нито другият е очаквал.

Разказана под формата на писма от Оли и Мориц – два необикновени нови гласа, – тази история за невъзможно приятелство и надежда при странни обстоятелства съчетава елементи на научна фантастика с темите за порастването. Забавен, мрачен, невероятно вдъхновяващ и абсолютно незабравим разказ.

Удивителен роман за силата на приятелството и подкрепата. И колко значима и мотивираща е тя, когато идва от човек, който е близко до теб, макар и много, много далеч. Толкова далеч, че може би никога няма да се срещнете. История, която разкрива един интересен факт – понякога на непознат можеш да покажеш истинската си същност и този непознат може да се превърне в единствения човек, който наистина те познава. До дъното на душата ти, до най-съкровените ти спомени, мечти, а дори до костите на тялото ти...

www.enthusiast.bg

9 786191 642427

Цена 16 лв.